

ΒΙΒΕΚΑ ΣΤΕΝ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΗΣΥΧΑ ΝΕΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΗΣΥΧΑ ΝΕΡΑ

ΒΙΒΕΚΑ ΣΤΕΝ

Κάτω απ' τα ήσυχα νερά

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 399

Βιβέκα Στεν, *Κάτω απ' τα ήσυχα νερά*

Τίτλος πρωτοτύπου: *I de lugnaste vatten*

Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© Viveca Sten, 2008

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Forum,

Στοκχόλμη, 2008

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2017

KET 9020 ΚΕΠ 876/17

ISBN 978-960-16-6342-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη μητέρα μου για τη γενναιότητά της

1. Το σημείο όπου η Νόρα βρίσκει το πτώμα στη θάλασσα.
2. Στο δωμάτιο 4 της πανσιόν Missionshuset, όπου βρέθηκε μια γυναίκα ξυλοκοπημένη μέχρι θανάτου.
3. Ένα πτώμα μπλεγμένο σε δίχτυ ψαρέματος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όλα ήταν απολύτως ακίνητα, γαλήνια όπως είναι μόνο τον χειμώνα, τότε που το αρχιπέλαγος ανήκει στους κατοίκους του, και οι φασαριόζοι παραθεριστές δεν έχουν κάνει ακόμη την επέλασή τους στα νησιά.

Το νερό ήταν σκοτεινό και αστραποβόλο, καθώς το κρύο του χειμώνα σκέπαζε βαρύ την επιφάνεια. Διάσπαρτες κηλίδες χιονιού βρίσκονταν πάνω στα βράχια· δεν είχαν λιώσει ακόμη τελείως. Μερικά βουτηχτάρια ξεχώριζαν σαν στίγματα πάνω στον ουρανό, και ο ήλιος βρισκόταν χαμηλά στον ορίζοντα.

«Βοήθεια», φώναξε εκείνος. «Για όνομα του Θεού, βοήθησέ με!»

Το σκοινί που τινάχτηκε προς το μέρος του σχημάτιζε έναν βρόχο. Τον πέρασε αδέξια γύρω από το σώμα του μέσα στο παγωμένο νερό.

«Τράβα με», είπε ασθμαίνοντας, γραπώνοντας την κουπαστή της βάρκας με δάχτυλα που είχαν ήδη αρχίσει να ξυλιάζουν.

Όταν η άγκυρα που ήταν δεμένη στο σκοινί έπεσε στη θάλασσα, στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε η έκπληξη, σαν να μην αντιλαμβανόταν ότι το βάρος της θα τον παρέσερνε σύντομα στον βυθό.

Ότι του έμεναν μόλις μερικά δευτερόλεπτα ζωής πριν το σώμα του ακολουθήσει τον βαρύ σιδερένιο όγκο.

Το τελευταίο πράγμα που φάνηκε ήταν το χέρι του που έσκισε την επιφάνεια του νερού, μπλεγμένο στο δίχτυ. Τα νερά έκλεισαν αποπάνω του με έναν σχεδόν ανεπαίσθητο αναστεναγμό.

Έπειτα ακουγόταν μονάχα ο ήχος του κινητήρα, ενώ η βάρκα έστριβε αργά για να επιστρέψει στο λιμάνι.

Πρώτη εβδομάδα: Δευτέρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«ΕΔΩ, ΠΙΕΙ! Έλα εδώ!»

Ο άντρας κοίταξε ενοχλημένος το ντάτσχουντ που άρχισε να τρέχει στην ακρογιαλιά. Εντάξει λοιπόν, είχε μείνει κλεισμένη στο σκάφος αρκετές μέρες· ωστόσο όφειλε να δείχνει λίγη αυτοσυγκράτηση. Κανονικά έπρεπε να την έχει δεμένη στο λουρί. Τα σκυλιά δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν ελεύθερα το καλοκαίρι στο νησάκι του Σαντχάμν, στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης, αλλά δεν του πήγαινε καρδιά να ακολουθήσει τον κανόνα, αφού η σκυλίτσα χαιρόταν πολύ που μπορούσε να τρέχει λυτή.

Εξάλλου, τόσο νωρίς το πρωί δεν κυκλοφορούσε ψυχή στην παραλία. Αυτοί που έμεναν στα λιγοστά σπίτια πάνω στην ακρογιαλιά, δεν είχαν καλά καλά ξυπνήσει ακόμη. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν οι κραυγές των γλάρων. Η ατμόσφαιρα ήταν φρέσκια και καθαρή, και η νυχτερινή βροχή έκανε τα πάντα να φαίνονται φρεσκοπλυμένα. Ο ήλιος ήταν ήδη ζεστός και υποσχόταν μία ακόμη πανέμορφη μέρα.

Η άμμος ήταν πατημένη και ευχάριστη στο περπάτημα. Τα χαμηλά πεύκα έδιναν τη θέση τους στην ήρα και τις αψιθιές, που ανακατεύονταν τόπους τόπους με κίτρινα αγριολούλουδα. Μπερδεμένοι σωροί από φύκια είχαν

ξεβραστεί στην άκρη του νερού, και πέρα προς το Φάλκενχερ διακρινόταν ένα πρωινό γιοτ που ταξίδευε προς τα ανατολικά.

Πού στον άνεμο είχε πάει τώρα το σκυλί;

Ο άντρας ακολούθησε τα γαβγίσματα. Η Πίξι γάβγιζε εκνευρισμένα, και η ουρίτσα της κουνιόταν μανιασμένα δεξιά αριστερά. Στεκόταν δίπλα σε έναν βράχο και μύριζε κάτι, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να δει τι ήταν. Πήγε προς τα εκεί για να ρίξει μια ματιά και αντιλήφθηκε μια δυσάρεστη μυρωδιά. Μόλις πλησίασε, η μυρωδιά μετατράπηκε σε μια ξινισμένη, αποπνικτική, φριχτή αποφορά που παραλίγο να τον πνίξει.

Στο έδαφος κειτόταν κάτι που έμοιαζε με μπόγο από παλιοκούρελα.

Έσκυψε για να διώξει το σκυλί και κατάλαβε ότι ήταν ένα παλιό ψαράδικο δίχτυ γεμάτο φύκια. Ξαφνικά συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό που έβλεπε.

Το δίχτυ κατέληγε σε δυο ξυπόλυτα πόδια. Τους έλειπαν πολλά δάχτυλα. Μονάχα τα κόκαλα εξείχαν από την πρασινωπή σάρκα που είχε απομείνει.

Αμέσως του ήρθε αναγούλα. Πριν προλάβει να κρατηθεί, το στομάχι του ανακατεύτηκε. Έβγαλε μια ρουκέτα ροζ εμετού. Πιτίλισε τα παπούτσια του, αλλά δεν έδωσε σημασία.

Μόλις κατόρθωσε να σταθεί πάλι όρθιος, ξέπλυne το στόμα του με λίγο θαλασσόνερο κι ύστερα έβγαλε το κινητό του και κάλεσε την Άμεση Δράση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Τόμας Αντρέασσον περίμενε πραγματικά με μεγάλη ανυπομονησία τις διακοπές του. Τέσσερις εβδομάδες στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης, στο εξοχικό του νησιού Χόρε. Πρωινά μπάνια στη θάλασσα. Κωπηλασία με το καγιάκ του. Μπάρμπεκιου. Εκδρομές στο Σαντχάμν και επισκέψεις στον βαφτισιμιό του.

Του άρεσε να παίρνει αργά την άδειά του· το νερό ήταν πιο ζεστό και ο καιρός συνήθως καλύτερος. Τώρα όμως, στα μέσα του καλοκαιριού, ήταν δύσκολο να μη λαχταρήσει την απόδραση από την πόλη, την έξοδο στα νησιά.

Από πέρυσι που ξεκίνησε να δουλεύει στη δίωξη εγκλημάτων κατά της ζωής και της ιδιοκτησίας στον δήμο Νάκα, πνιγόταν στη δουλειά. Επρεπε να μάθει πάρα πολλά πράγματα, παρότι υπηρετούσε ήδη δεκατέσσερα χρόνια στην αστυνομία, εκ των οποίων τα τελευταία οχτώ στο Λιμενικό.

Στη διάρκεια της θητείας του εκεί, είχε χρησιμοποιήσει τα περισσότερα σκάφη που διέθετε το Λιμενικό, από CB90 ως ταχύπλοα τύπου Skerfe και φουσκωτά τύπου RIB. Ήξερε το αρχιπέλαγος σαν την τσέπη του. Γνώριζε πού ακριβώς βρίσκονταν ξέρες οι οποίες δεν απεικονίζονταν

στους χάρτες, και ποια αβαθή ήταν ιδιαίτερα επικίνδυνα στην άμπωτη.

Στο Λιμενικό είχαν δει πολλά τα μάτια του, και είχε ακούσει άπειρες εξωπραγματικές εξηγήσεις σχετικά με το γιατί ορισμένοι οδηγούν τα σκάφη τους έτσι όπως τα οδηγούν, ιδιαίτερα όταν έχουν πει κανένα ποτηράκι παραπάνω.

Είχε ασχοληθεί με τα πάντα, από κλεμμένα σκάφη και φθορές ξένης περιουσίας μέχρι χαμένους τουρίστες και εφήβους. Οι ντόπιοι συχνά πυκνά παραπονιούνταν για παράνομο ψάρεμα σε ιδιωτικά νερά. Το Λιμενικό δεν μπορούσε να κάνει πολλά γι' αυτό, πέρα από τα στραβά μάτια όταν ο νόμιμος ιδιοκτήτης των νερών κρατούσε τα δίχτυα του παράνομου ψαρά για αποζημίωση.

Σε γενικές γραμμές ήταν πολύ ευχαριστημένος από τη δουλειά του, κι αν δεν είχε μπει στη μέση η εγκυμοσύνη, κατά πάσα πιθανότητα δε θα του περνούσε καν από το μυαλό να ζητήσει μετάθεση στην αστυνομία της πόλης.

Κι ύστερα όλα ήρθαν τα πάνω κάτω, και δεν είχε πια δύναμη να μετακομίσει. Μετά βίας κατάφερε να βγάλει τη μέρα.

Αλλά η ζωή στην αστυνομία στο Νάκα είχε ένταση και γρήγορους ρυθμούς, και συνειδητοποίησε ότι παραδόξως ένιωθε άνετα, παρόλο που κάπου κάπου –ιδιαίτερα το καλοκαίρι– λαχταρούσε την ελευθερία που είχε στο αρχιπέλαγος.

Η Μάργκιτ Γκράνκβιστ, συνάδελφος και πολύ πιο έμπειρη υπαστυνόμος, έβαλε το κεφάλι της στο άνοιγμα της πόρτας και διέκοψε τις σκέψεις του.

«Τόμας, μας θέλει ο Γέρος. Βρέθηκε ένα πτώμα στο Σαντχάμν».

Ο Τόμας σήκωσε το βλέμμα του.

Ο Γέρος ήταν ο αρχηγός αστυνομικών ερευνών στο Νάκα, ο αστυνόμος Α΄ Γιόραν Πέρσσον. Είχε το ίδιο όνομα με τον πρωθυπουργό, πράγμα που δεν του άρεσε καθόλου. Πάντοτε έσπευδε να υπογραμμίσει ότι οι πολιτικές του απόψεις δεν ταυτίζονταν απαραίτητα με τις απόψεις του πρωθυπουργού. Ωστόσο, δεν ήταν διατεθειμένος να τις αναπτύξει. Καθώς επίσης διέθετε μια κάπως ευτραφή σιλουέτα, και το σουλούπι του έμοιαζε από πολλές απόψεις με εκείνο του πρωθυπουργού, έδειχνε παντελή έλλειψη ενθουσιασμού για τις συγκρίσεις που έκαναν οι καλοπροαίρετοι συνάδελφοί του.

Ήταν αστυνομικός παλαιάς κοπής, άνθρωπος που έλεγε λίγα και καλά. Όμως δημιουργούσε καλή ατμόσφαιρα και οι συνάδελφοί του τον εκτιμούσαν. Ήταν ευσυνείδητος, βαθύς γνώστης του αντικειμένου του και είχε μεγάλη εμπειρία.

Όταν ο Τόμας μπήκε στο γραφείο του Γέρου, η Μάργκιτ βρισκόταν ήδη εκεί, με τη μόνιμη κούπα του καφέ στο χέρι. Το μηχάνημα του καφέ που είχαν στο τμήμα έβγαζε ένα μαυροζούμι μάλλον θανατηφόρο για τους περισσότερους ζωντανούς οργανισμούς – αναμφίβολα τοξικό. Το πώς η Μάργκιτ κατάφερνε και το κατέβαζε σε τέτοιες ποσότητες, παρέμενε ένα μυστήριο. Ο Τόμας, για πρώτη φορά στη ζωή του, το είχε γυρίσει στο τσάι.

«Μάλιστα. Λοιπόν, η σορός ενός άντρα ανακαλύφθηκε στη βορειοδυτική ακτή του Σαντχάμν», είπε ο Πέρσσον.

«Απ' ό,τι έμαθα, το σώμα βρίσκεται σε πολύ κακή κατάσταση· φαίνεται να έχει μείνει στο νερό πολύ καιρό».

Η Μάργκιτ έγραψε κάτι στο σημειωματάριό της πριν σηκώσει το βλέμμα.

«Ποιος το βρήκε;»

«Ένας φουκαράς νησιώτης. Ταράχτηκε πολύ. Δεν ήταν καθόλου ωραίο θέαμα. Τηλεφώνησε στην Άμεση Δράση πριν από μία ώρα, λίγο πριν τις εφτά το πρωί. Είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο του και ουσιαστικά έπεσε πάνω στο σώμα».

«Καμία υποψία για φόνο;» ρώτησε ο Τόμας, βγάζοντας και το δικό του σημειωματάριο. «Κανένα σημάδι κακοποίησης ή άλλης βιαιοπραγίας;»

«Είναι πολύ νωρίς ακόμη. Απ' ό,τι φαίνεται, το σώμα είχε μπλεχτεί σε ένα δίχτυ. Τέλος πάντων, το Λιμενικό θα πάει επιτόπου να το ερευνήσει, και έχουν κανονίσει να μεταφερθεί εδώ το σώμα».

Ο Πέρσσον κοίταξε με νόημα τον Τόμας. «Αν θυμάμαι καλά, έχεις σπίτι στο Χόρε. Δεν είναι δίπλα στο Σαντχάμν;»

Ο Τόμας έγνεψε καταφατικά.

«Δέκα με δεκαπέντε λεπτά απόσταση».

«Έξοχα. Ξέρεις τα κατατόπια. Θα ήθελα να πας στο Σαντχάμν να ρίξεις μια ματιά. Και με την ευκαιρία, να πεις κι ένα γεια στους παλιούς σου συναδέλφους στο Λιμενικό».

Ένα πονηρό χαμόγελο έπαιξε στα χείλη του αστυνόμου.

«Υπάρχει καμιά ένδειξη ότι πρέπει να ξεκινήσουμε έρευνα για δολοφονία;» απόρησε ο Τόμας, κοιτώντας το αφεντικό του.

«Αυτή τη στιγμή το αντιμετωπίζουμε ως ανεξήγητο

θάνατο. Αν μετατραπεί σε έρευνα ανθρωποκτονίας, θα μπει επικεφαλής η Μάργκιτ, αλλά προς το παρόν νομίζω ότι μπορείς να το αναλάβεις εσύ».

«Εμένα με βολεύει», είπε η Μάργκιτ. «Ήδη πνίγομαι με όλες τις αναφορές που πρέπει να παραδώσω πριν τις διακοπές. Συνεχίστε εσείς!»

Έκανε μια χειρονομία για να δώσει έμφαση στα λόγια της. Ήταν προφανές ότι η αντίστροφη μέτρηση για τις άδειες είχε ήδη αρχίσει. Λίγες μέρες χαρτούρας ακόμα, κι ύστερα την καλούσε η ελευθερία με τη μορφή ενός νοικιασμένου εξοχικού στη Δυτική Ακτή και τεσσάρων εβδομάδων διακοπές με την οικογένεια.

Ο Πέρσσον κοίταξε το ρολόι.

«Επικοινωνήσα με το ελικόπτερο της αστυνομίας. Βρίσκονται ακόμα στην πόλη, οπότε μπορούν να πάρουν εσένα και τους τεχνικούς σε είκοσι λεπτά. Απλώς πρέπει να πάτε στο ελικοδρόμιο στο Σλούσεν. Μπορεί να σε φέρει πίσω το Λιμενικό. Ή να πάρεις τη συγκοινωνία». Πρόσθεσε το τελευταίο σχόλιο με ένα χαμόγελο.

«Δεν έχω πρόβλημα», είπε χαμογελώντας ο Τόμας. «Δεν υπάρχει περίπτωση να φέρω αντίρρηση σε μια βόλτα με το ελικόπτερο».

Ο Πέρσσον σηκώθηκε όρθιος, δείχνοντας ότι η συνάντηση είχε τελειώσει.

«Κανονίστηκε, λοιπόν. Έλα να με βρεις όταν γυρίσεις, ώστε να ενημερωθώ για την κατάσταση».

Σταμάτησε στην πόρτα, ξύνοντας το πιγούνι του.

«Μη δώσεις πολύ μεγάλη έκταση στο θέμα εκεί κάτω, Τόμας. Είναι κατακαλόκαιρο, αποκορύφωμα της τουριστικής σεζόν και δε θέλουμε να πάθουν υστερία οι του-

ρίστες και να μπουν ιδέες στους δημοσιογράφους. Ξέρεις πώς είναι οι φυλλάδες. Άλλο που δε θέλουν να το γυρίσουν απ' τα γνωστά αρθράκια για τα μυστικά του σεξ σε ει-
 κασίες για δολοφόνους στο αρχιπέλαγος».

Η Μάργκιτ χαμογέλασε ενθαρρυντικά στον Τόμας.

«Είμαι σίγουρη ότι θα κάνεις σπουδαία δουλειά. Τη-
 λεφώνησέ μου αν θέλεις να ρωτήσεις κάτι. Και θυμήσου·
 μη βγάλεις κανένα συμπέρασμα πριν πει τη γνώμη του το
 εγκληματολογικό».

Ο Τόμας έβαλε το δερμάτινο μπουφάν που φορούσε
 πάντοτε, ασχέτως καιρού.

«Πιστεύετε ότι το ελικόπτερο θα μπορούσε να με αφή-
 σει στο Χόρε όταν τελειώσουμε;» ρώτησε παρεμπιπτόντως
 καθώς έβγαινε.

«Φυσικά. Αφού το κυβερνητικό αεροσκάφος μπορεί να
 πετάξει τον Τόμας Μπόντστρομ μέχρι την Ελλάδα για τις
 καλοκαιρινές του διακοπές, είμαι σίγουρος ότι και η αστυ-
 νομία της Στοκχόλμης μπορεί να πετάξει τον Τόμας Αντρέ-
 ασσον μέχρι το εξοχικό του στο Χόρε».

Ο αστυνόμος χαμογέλασε με την εξυπνάδα του.

Η Μάργκιτ κούνησε το κεφάλι, αλλά δεν μπόρεσε να
 συγκρατήσει ένα μειδίαμα. «Τα λέμε αργότερα. Χαιρέ-
 τησέ μου το αρχιπέλαγος».

Τον αποχαιρέτησε κουνώντας το χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

«ΛΕΓΕΤΕ».

Η Νόρα Λίντε σήκωσε αντανακλαστικά το κινητό της πριν συνειδητοποιήσει ότι αυτό που κουδούνιζε ήταν η αφύπνιση, όχι το τηλέφωνο. Είχε ένα εξαιρετικό κανονικό ξυπνητήρι, αλλά ήταν ευκολότερο να βάζει αυτό του κινητού της. Τεντώθηκε. Γύρισε πλευρό και κοίταξε τον άντρα της που κοιμόταν δίπλα της στο κρεβάτι.

Ο Χένρικ ανάσαινε γαλήνια, σαν παιδί. Η Νόρα ζήλευε την ικανότητά του να συνεχίζει ανενόχλητος τον ύπνο του ό,τι κι αν συνέβαινε γύρω του. Το μόνο πράγμα που τον ξυπνούσε ήταν ο βομβητής του νοσοκομείου – μόλις χτυπούσε, πεταγόταν στη στιγμή.

Δεν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου από τότε που παντρεύτηκαν, πριν από δέκα χρόνια. Σκούρα καστανά μαλλιά, δυνατοί μύες στο στομάχι και μπράτσα από τα πολλά χρόνια αγωνιστικής ιστιοπλοΐας, ευαίσθητα χέρια γιατρού με μακριά, ωραία δάχτυλα. Η Νόρα δε φθονούσε τον Χένρικ για τη φινετσάτη κατατομή του με την κομψή, σχεδόν κλασική ελληνική μύτη. Απεναντίας, θεωρούσε ότι πήγαινε χαμένη πάνω σε άντρα. Τουλάχιστον αυτό έλεγε για να χαρεί λιγάκι, επειδή η δική της μύτη παραήταν κοντή και πλακουτσή για τα γούστα της. Μερικές γκριζες

τούφες φαίνονταν στα μελαχρινά μαλλιά του Χένρικ, σαν υπενθύμιση ότι είχε πατήσει πρόσφατα τα τριάντα εφτά, όπως κι εκείνη.

Το κινητό της χτύπησε ξανά.

Η Νόρα αναστέναξε. Διακοπές για εκείνη δε σήμαιναν ακριβώς να ξυπνάει στις οχτώ και τέταρτο κάθε πρωί από Δευτέρα ως Παρασκευή, αλλά όταν έχεις παιδιά σε ένα νησί σαν το Σαντχάμν, τότε τα πηγαίνεις για μαθήματα κολύμβησης· και στην ώρα που αυτά προσφέρονται.

Με ένα χασμουρητό, φόρεσε το φουστάνι της και πήγε αλαφροπατώντας στο δωμάτιο των παιδιών. Ο Σίμον, έξι χρονών, ήταν ξαπλωμένος με τον πισινό σηκωμένο ψηλά στον αέρα και το κεφάλι του χωμένο στο μαξιλάρι. Δυσκολευόταν να πιστέψει ότι κατάφερε να αναπνέει σε αυτή τη στάση.

Ο Άνταμ, που είχε μόλις κλείσει τα δέκα, βρισκόταν ξαπλωμένος διαγώνια στο κρεβάτι του έχοντας πετάξει τα σκεπάσματα. Τα κατάξανθα μαλλιά του ήταν υγρά από τον ιδρώτα και κατσάρωναν ελαφρώς στον αυχένα.

Και οι δύο κοιμούνταν βαθιά.

Το μάθημα κολύμβησης του Σίμον άρχιζε στις εννιά, και του Άνταμ στις δέκα και μισή, οπότε ίσα που προλάβαινε η Νόρα να γυρίσει με τον Σίμον και να φροντίσει να φάει ο Άνταμ κάτι για πρωινό πριν φύγει με το ποδήλατό του.

Τέλειος συγχρονισμός, με άλλα λόγια.

Παρ' όλα αυτά, μάλλον θα της έλειπε η επαφή με τους άλλους γονείς όταν θα μεγάλωνε και ο Σίμον αρκετά ώστε να πηγαίνει εκεί μόνος του με το ποδήλατό του. Ήταν ευχάριστο να κάθονται δίπλα στην πισίνα και να κουβε-

ντιάζουν ενώ τα παιδιά εξασκούσαν τις κολυμβητικές τους ικανότητες.

Είχε και η ίδια παρακολουθήσει ως παιδί μαθήματα κολύμβησης με πολλούς από τους άλλους γονείς, κι έτσι τους περισσότερους τους ήξερε. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν θερμαινόμενες πισίνες και σάουνες. Έμπαιναν τουρτουρίζοντας στα νερά του Φλεσκμπέργκετ, της παραλίας στη βόρεια πλευρά του νησιού, όπου βρισκόταν η σχολή κολύμβησης πριν χτιστεί το κολυμβητήριο.

Ακόμα θυμόταν το απίστευτο κρύο που έκανε. Όμως είχε κερδίσει τα μετάλλια της κολύμβησης σε νερό με θερμοκρασία 16 βαθμούς· αυτά τα μετάλλια πρέπει να υπήρχαν ακόμη κάπου. Μάλλον στο πατρικό της, μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά.

Η Νόρα πήγε στο μπάνιο για να ετοιμαστεί. Την ώρα που βούρτσισε τα δόντια της, περιεργάστηκε νυσταγμένα το είδωλό της στον καθρέφτη. Αναστατωμένα, κοκκινόξανθα μαλλιά κομμένα κοντά. Κοντή ανασηκωμένη μύτη. Γκριζά μάτια. Κορμί σμιλεμένο από άφθονη γυμναστική· κάποιοι ίσως να το αποκαλούσαν αγορίστικο.

Ήταν ευχαριστημένη από την εμφάνισή της. Ως επί το πλείστον, τουλάχιστον. Πάνω από όλα της άρεσαν τα μακριά, καλοσχηματισμένα πόδια της, αποτέλεσμα πολλών χρόνων τρεξίματος. Την ώρα που έκανε τζόκιγκ της ήταν πολύ πιο εύκολο να σκέφτεται. Το στήθος της δεν είχε τίποτα το εντυπωσιακό, ιδιαίτερα μετά από δύο παιδιά, αλλά στις μέρες μας υπάρχουν και σουτιέν ανόρθωσης. Αυτό βοήθούσε λιγάκι.

Ενώ έκανε ντους, σκεφτόταν όλα όσα είχαν αλλάξει στο Σαντχάμν από τον καιρό που ήταν μικρή και πήγαινε

στα μαθήματα κολύμβησης. Με την αύξηση του θερινού πληθυσμού είχε αυξηθεί και η κίνηση στο νησί. Τώρα οι τουρίστες μπορούσαν να πάρουν το αεροπλάνο και να κάνουν την ημίωρη διαδρομή πάνω από το αρχιπέλαγος, ενώ υπήρχαν ελικόπτερα που μετέφεραν τους πεινασμένους θαμώνες στο εστιατόριο του Ναυτικού Ομίλου. Το συνεδριακό κέντρο, που στεγαζόταν στο πρώην κτίριο του Βασιλικού Ναυτικού Ομίλου της Σουηδίας, και χτίστηκε το 1897 σε εθνορομαντικό στιλ, ήταν ανοιχτό καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου. Επίσης μπορούσε κανείς να μισθώσει καγιάκ και ρετρό ποδήλατα για να περιηγηθεί στο νησί.

Οι κοσμικοί τρελαίνονταν να έρχονται στο Σαντχάμ για να συσφίξουν τις σχέσεις τους, όποτε γινόταν ιστιοπλοϊκός αγώνας ή διεθνές ράλι. Η αναλογία των Gucci εκτοξευόταν κατά δεκάδες ποσοστιαίες μονάδες, όπως σχολίαζε χαριτολογώντας ο Χένρικ κάθε φορά που η μεγάλη προβλήτα μπροστά από τον Όμιλο γέμιζε από κομψές γυναίκες με ακριβά ρούχα και μεσήλικες άντρες που κυκλοφορούσαν την ευσαρκία τους και τα χοντρά πορτοφόλια τους με κύρος και αυτοπεποίθηση.

Μια μικρή μερίδα των μόνιμων κατοίκων γκρίνιαζε για την αυξημένη κίνηση και τον αριθμό των τουριστών στο νησί, αλλά η πλειονότητα, που η επιβίωσή της εξαρτιόταν από τέτοιες ευκαιρίες για απασχόληση, κρατούσε θετική στάση απέναντι στην ανάπτυξη.

Εντούτοις, η αντίθεση ανάμεσα στους καλοκαιρινούς μήνες –που οι κάτοικοι αυξάνονταν κατά δύο με τρεις χιλιάδες, και κάθε μέρα κατέφταναν περί τους εκατό χιλιάδες επισκέπτες– και στον χειμώνα, με τους εκατόν

είκοσι όλους κι όλους μόνιμους κατοίκους, δε θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερη.

Μολονότι ο Τόμας είχε περάσει όλα τα καλοκαίρια της ζωής του, μηδενός εξαιρουμένου, στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης, εξακολουθούσε να το βρίσκει εξαιρετικά όμορφο στην καθαρή πρωινή ατμόσφαιρα.

Το ταξίδι στο Σαντχάμν με ελικόπτερο ήταν αναπάντεχο προνόμιο. Η θέα από το φαρδύ παρμπρίζ ήταν ανεπανάληπτη. Τα διασκορπισμένα στο γυαλιστερό νερό νησιά είχαν ένα κοφτερό περίγραμμα. Έμοιαζαν να επιπλέουν στην επιφάνεια της θάλασσας.

Είχαν πετάξει πάνω από το Νάκα προς το Φογκελμπρολάντετ. Μόλις άφησαν πίσω τους το νησί Γκρίντα και έφτασαν στο εξωτερικό αρχιπέλαγος, το τοπίο άλλαξε χαρακτήρα. Το εσωτερικό αρχιπέλαγος, με τα καταπράσινα δέντρα και τους ανοιχτούς αγρούς έδωσε τη θέση του στα βραχώδη νησιά με τα χαμηλά, ανεμοδαρμένα πεύκα και τις γυμνές βραχώδεις εκτάσεις.

Όταν έφτασαν στο ύψος του Ρουνμαρό, ανοίχτηκε μπροστά τους η χαρακτηριστική άποψη του Σαντχάμν – μια χούφτα στριμωγμένα κόκκινα και ανοιχτοκίτρινα σπίτια, εκεί ακριβώς όπου άρχιζε ο πορθμός ανάμεσα στο Σαντχάμν και το Τελεγκραφχόλμεν. Ο Τόμας δε βαριόταν ποτέ να βλέπει από μακριά το γνώριμο περίγραμμα της μικρής κοινότητας στην άκρη του αρχιπελάγους. Ύπήρχε ως τελωνειακός σταθμός και λιμάνι για πιλοτίνες από τα τέλη του δέκατου έκτου αιώνα, έχοντας επιβιώσει από τη ρωσική επέλαση, τους σκληρούς χειμώνες, την έλευση των ατμόπλοιων και την απομόνωση στα χρόνια του πολέμου.

Εξακολουθούσε να είναι μια ζωντανή κοινότητα στο εξωτερικό αρχιπέλαγος.

Ο Τόμας μισόκλεισε τα μάτια πίσω από τα γυαλιά ηλίου και κοίταξε κάτω.

Ταχύπλοα και θαλαμηγοί ήταν δεμένα στις ξύλινες προκουμαίες, και πίσω τους διέκρινε αμυδρά τον παλιό πύργο ελέγχου που υψωνόταν στο ψηλότερο σημείο του νησιού. Οι άσπρες σημαδούρες σκαμπανέβαζαν πέρα από τις προβλήτες, με πράσινους και κόκκινους δείκτες που έδειχναν τον δρόμο στους ναύτες των εμπορικών και των σκαφών αναψυχής. Ήταν νωρίς το πρωί, αλλά το στενό είχε ήδη γεμίσει από άσπρα πανιά που κατευθύνονταν προς το αρχιπέλαγος.

Έπειτα από ένα λεπτό έφτασαν στο Σαντχάμν. Ο πιλότος έκανε έναν κύκλο πάνω από το περίτεχνο τελωνείο του δέκατου όγδοου αιώνα και σύντομα φάνηκε μπροστά τους το ελικοδρόμιο που βρισκόταν δίπλα του. Με έναν ελιγμό ακριβείας, προσγείωσε το ελικόπτερο στο κέντρο ενός παραλληλόγραμμου που ήταν σχεδιασμένο στο έδαφος, ελάχιστα μέτρα μακριά από τον μόλο.

«Μπορώ να περιμένω περίπου μισή ώρα, μετά πρέπει να φύγω», είπε ο πιλότος κοιτώντας ερωτηματικά τον Τόμας.

Ο Τόμας κοίταξε το ρολόι του και σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Δε φαντάζομαι να τελειώσουμε τόσο γρήγορα, οπότε μη μας περιμένεις. Θα βρούμε τρόπο να γυρίσουμε».

Στράφηκε στους δύο τεχνικούς που είχαν κατεβάσει τις μαύρες τσάντες τους στο ελικοδρόμιο.

«Εντάξει, πάμε. Προορισμός μας είναι η δυτική πα-

ραλία, βόρεια του Κόμπεργετ. Το Λιμενικό είναι ήδη εκεί. Δεν επιτρέπονται μηχανοκίνητα οχήματα στο νησί, οπότε μας περιμένει ένας ωραίος αναζωογονητικός ποδαρόδρομος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΚΑΘΩΣ η Νόρα διέσχιζε με το ποδήλατό της την περιοχή του λιμανιού έχοντας τον Σίμον καθισμένο στη σχάρα, παρατήρησε ένα ελικόπτερο της αστυνομίας στον χώρο προσγείωσης. Στην πέρα πλευρά του Ογκυμποτοσμπρίγκαν, πάνω στο στενό του Νάκα, μια μεγάλη αστυνομική άκατος είχε δέσει στη θέση της λέμβου του γιατρού. Ένας αστυνομικός με τη χαρακτηριστική στολή του Λιμενικού στεκόταν στο κατάστρωμα. Ήταν ασυνήθιστο να βλέπεις τόσο πολλούς αστυνομικούς τόσο νωρίς το πρωί.

Κάτι θα συνέβη.

Η Νόρα προσπέρασε μια σειρά από μικρομάγαζα όπου μπορούσες να αγοράσεις όσα ρούχα ιστιοπλοΐας, εξοπλισμό και είδη ναυτιλίας τραβούσε η ψυχή σου, και συνέχισε τον δρόμο της περνώντας πίσω από τον Όμιλο. Έστριψε μέσα στο λιμάνι και προχώρησε στον στενό δρόμο που πήγαινε παράλληλα με το γήπεδο μίνι γκολφ ως το κλειστό κολυμβητήριο. Αφού άφησε το ποδήλατό της πίσω από το κιάσκι του παγωτατζίδικου, κατέβασε τον Σίμον. Κρατώντας το παιδί με το ένα χέρι και την τσάντα με τα απαραίτητα για το κολύμπι στο άλλο, πέρασε σκύβοντας κάτω από την πινακίδα που έγγραφε «Κλειστό» και μπήκε μέσα στην κολυμβητική σχολή.

Σε μια γωνιά, μερικοί γονείς συζητούσαν ανάστατοι, ενώ τα παιδιά έτρεχαν πέρα δώθε περιμένοντας να αρχίσει το μάθημα. Η Νόρα ακούμπησε την τσάντα σε μια σεζλόγκκ και πλησίασε το πηγαδάκι. Τους κοίταξε απορημένη.

«Έγινε κάτι;»

«Δεν είδες το ελικόπτερο της αστυνομίας;» απάντησε μία από τις άλλες μητέρες. «Βρήκαν ένα πτώμα – ξεβρόσθηκε στη Δυτική Ακτή».

Η Νόρα ήταν σαν να τη χτύπησε κεραυνός.

«Ένα πτώμα;»

«Ναι, μπλεγμένο σε δίχτυ, το διανοείσαι; Απ' ό,τι λένε, βρέθηκε ακριβώς κάτω από το σπίτι των Όκερμαρκ».

Της έδειξε μια από τις μητέρες, που ο γιος της έκανε μάθημα κολύμβησης στο ίδιο τμήμα με τον Σίμον.

«Έχουν κλείσει ολόκληρη την παραλία εκεί κάτω. Η Λόττα ίσα που πρόλαβε να περάσει καθώς ερχόταν με τον Όσκαρ».

«Ατύχημα ήταν;» ρώτησε η Νόρα.

«Δεν έχω ιδέα. Οι αστυνομικοί δεν ήθελαν να πουν πολλά όταν τους ρώτησε. Ακούγεται πολύ μακάβριο όμως, έτσι δεν είναι;»

«Είναι κάποιος από το νησί; Μήπως κανένας που βγήκε για ψάρεμα και απλά έπεσε στη θάλασσα;»

Η Νόρα κοίταξε τους υπόλοιπους. Μίλησε ένας από τους πατεράδες.

«Κανείς δεν ξέρει. Φαντάζομαι δε θα 'ναι εύκολο να καταλάβεις. Όμως η Λόττα ήρθε πολύ ταραγμένη».

Η Νόρα κάθισε σε έναν πάγκο στην άκρη της πισίνας. Μέσα στο νερό, ο Σίμον κρατιόταν σφιχτά από ένα πορτοκαλί σωσίβιο ενώ προσπαθούσε να χτυπήσει σωστά τα

πόδια του. Η Νόρα προσπάθησε να αποδιώξει το φριχτό συναίσθημα, αλλά του κάκου.

Στην οθόνη του μυαλού της, δίχως να το θέλει, εμφανίστηκε η εικόνα ενός ανθρώπου που αγωνίζεται να πάρει ανάσα ενώ μπερδεύεται ολοένα και περισσότερο σε ένα δίχτυ που τον παρασέρνει αργά προς τον πυθμένα της θάλασσας.

Το δυτικό κομμάτι του νησιού ήταν σχεδόν αφύσικα ήσυχο. Καμία πρωινή αύρα δε ρυτίδωνε την επιφάνεια του νερού. Ακόμη και οι γλάροι είχαν σταματήσει τις συνηθισμένες κραυγές τους.

Κάτω στην παραλία, το Λιμενικό είχε ήδη αποκλείσει την περιοχή όπου κειτόταν το πτώμα. Πίσω από την κορδέλα της αστυνομίας είχε συγκεντρωθεί ένα μικρό σιωπηλό πλήθος περιέργων.

Ο Τόμας χαιρέτησε τους συναδέλφους του και πλησίασε τον άψυχο μπόγο στο έδαφος.

Καθόλου όμορφο θέαμα.

Το σχισμένο δίχτυ ήταν ελαφρώς παραμερισμένο και αποκάλυπτε τα απομεινάρια μιας μάζας που όλα έδειχναν ότι αποτελούσε το σώμα ενός ανθρώπου. Φορούσε ακόμη τα υπολείμματα από το πουλόβερ του και ένα κουρελιασμένο παντελόνι. Κάτι είχε μασουλήσει το ένα αυτί· απέμεναν μονάχα μερικά απολειψάδια δέρματος.

Γύρω από το σώμα, ακριβώς κάτω από τις μασχάλες, ήταν δεμένο ένα σκοινί που φαινόταν πολύ ταλαιπωρημένο. Έμοιαζε με συνηθισμένο σκοινί, από αυτά που δένουν τα μικρά σκάφη. Αποπάνω του κρέμονταν ακόμη φύκια στεγνωμένα από τον ήλιο.

Η μπόχα που αναδιδόταν κάτω από τον καυτό ήλιο ήταν σχεδόν αφόρητη, και ο Τόμας γύρισε ενστικτωδώς από την άλλη.

Μερικά πράγματα δεν τα συνηθίζεις ποτέ.

Έπνιξε μέσα του μια τάση για εμετό και προχώρησε γύρω από το πτώμα ώστε να το δει και από την άλλη πλευρά. Ήταν δύσκολο να βγάλει συμπεράσματα για την εμφάνιση του άντρα. Τούφες από μαύρα μαλλιά ήταν κολλημένες πάνω στο κρανίο, αλλά δεν μπορούσες να διακρίνεις τη μορφή του. Το πρόσωπο ήταν πρησμένο, το δέρμα είχε ποτίσει από το νερό. Το πτώμα, κυανωπό και πρησμένο, έμοιαζε σαν να το έφτιαζαν από υγρό πηλό.

Απ' όσο μπορούσε να κρίνει, ο άντρας ήταν μέτριου αναστήματος, κάπου ανάμεσα στο ένα εβδομήντα και το ένα ογδόντα. Δεν πρέπει να ήταν παντρεμένος· ο αριστερός παράμεσος υπήρχε ακόμη, και δεν είχε τίποτα πάνω του. Από την άλλη, η βέρα θα μπορούσε εύκολα να είχε βγει στο νερό.

Οι τεχνικοί του εγκληματολογικού είχαν ανοίξει τις τσάντες τους, απασχολημένοι με την εξέταση του σημείου όπου βρέθηκε το πτώμα. Ένας μεσήλικας καθόταν πάνω σε μια πέτρα λιγάκι παρακάτω. Είχε γείρει στον κορμό ενός δέντρου με κλειστά τα μάτια. Δίπλα του στεκόταν ένα ντάτσχουντ που ρουθούνιζε ανήσυχα. Ήταν ο άνθρωπος που είχε κάνει νωρίτερα τη μακάβρια ανακάλυψη και είχε καλέσει την αστυνομία.

Ο έρμος, πρέπει να περιμένει εκεί πολλές ώρες, σκέφτηκε ο Τόμας ενώ πήγαινε προς το μέρος του για να του συστηθεί.

«Εσείς βρήκατε το πτώμα;»

Ο άντρας έγνεφε βουβά, καταφατικά.

«Θα χρειαστεί να σας μιλήσω. Τακτοποιώ πρώτα μερικά πραγματάκια, και μετά θα τα πούμε. Μπορείτε να μείνετε λίγο ακόμα; Το ξέρω ότι περιμένετε ήδη αρκετή ώρα, και το εκτιμώ πάρα πολύ».

Ο άντρας έγνεφε και πάλι καταφατικά.

Έδειχνε σαν να μην ένιωθε πάρα πολύ καλά. Κάτω από το μαύρισμά του ήταν ωχρός, το πρόσωπό του σχεδόν πράσινο. Τα παπούτσια του ανέδιδαν μια δυσάρεστη μυρωδιά.

Η μέρα του δεν ξεκίνησε πολύ καλά, συλλογίστηκε ο Τόμας πριν επιστρέψει για να πει δυο κουβέντες με τους ανθρώπους του εγκληματολογικού.

«Γεια σου, Τόμας· ήρθες επίσκεψη;»

Η Νόρα χαμογέλασε πλατιά μόλις συνάντησε έναν από τους παλιότερους και στενότερους φίλους της έξω από το κατάστημα του Βεστερμπέργε, επιστρέφοντας από το κολυμβητήριο. Το ποδήλατό της φρέναρε στο χαλίκι και σήκωσε στην αγκαλιά της τον Σίμον.

«Κοίτα ποιος είναι, Σίμον», συνέχισε. «Πάρε αγκαλιά τον νονό σου».

Αναγκάστηκε να τεντωθεί για να μπορέσει να τον φτάσει ο Σίμον. Παρόλο που και η ίδια ξεπερνούσε τον μέσο όρο, το ύψος της δεν ήταν τίποτα μπροστά στο ένα ενενήντα πέντε του Τόμας. Επιπλέον εκείνος ήταν πολύ καλοφτιαγμένος, με ώμους που είχαν φαρδύνει ύστερα από χρόνια χάντμπολ. Ταίριαζε απόλυτα με το αρχέτυπο του αστυνομικού, έτσι μεγαλόσωμος και καθησυχαστικός που ήταν, με ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια.

«Θα 'πρεπε να σε βάλουν στις αφίσες στρατολόγησης της αστυνομικής ακαδημίας», τον πείραζε παλιά.

Οι γονείς του Τόμας έμεναν στο διπλανό νησί, το Χόρε, και από τότε που πρωτοσουναντήθηκαν στην ιστιοπλοϊκή κατασκήνωση των Φίλων του Σαντχάμν στα εννιά του χρόνια, η Νόρα και ο Τόμας είχαν γίνει οι καλύτεροι καλοκαιρινοί φίλοι.

Κάθε καλοκαίρι ξανάπιαναν τα νήματα της προηγούμενης χρονιάς, και παρά την πεποίθηση των γονιών τους ότι ένα ειδύλλιο πλανιόταν στον αέρα, είχαν παραμείνει καλοί φίλοι και τίποτα περισσότερο.

Την πρώτη φορά που η Νόρα μέθυσε τόσο ώστε να κάνει εμετό, ο Τόμας ήταν εκείνος που την καθάρισε και την πήγε σπίτι της χωρίς να καταλάβουν τίποτα οι δικοί της. Ή τουλάχιστον δεν το ανέφεραν ποτέ. Όταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής του τον παράτησε στην εφηβεία του, η Νόρα έβαλε τα δυνατά της να τον παρηγορήσει και τον άφησε να μιλάει ασταμάτητα γι' αυτό. Είχαν περάσει μία ολόκληρη νύχτα καθισμένοι στα βράχια ενώ εκείνος τής έλεγε τα σώψυχά του.

Στα δεκατέσσερά τους βάλθηκαν να μελετούν ένα ολόκληρο καλοκαίρι με τον ιερέα για το χρίσμα τους στον ναό του Σαντχάμν, ενώ θήτευσαν σε όλες τις καλοκαιρινές δουλειές που υπήρχαν στο νησί: δούλεψαν στο παγωτατζίδικο, πήγαν να βοηθήσουν στον φούρνο και τον Ναυτικό Όμιλο, κράτησαν το ταμείο στο κατάστημα του Βεστερμπέργε. Επίσης χόρευαν στο εστιατόριο των Ναυτών, μέχρις ότου, ξαναμμένοι και ιδρωμένοι, έκλεισαν τη βραδιά τους με ένα νυχτερινό μπάνιο στη θάλασσα κάτω από το Ντανσμπέργετ τα ξημερώματα.

Όταν ο Χένρικ πρωτοέδειξε το ενδιαφέρον του για τη Νόρα καλώντας τη στον χορό των φοιτητών ιατρικής, εκείνη τηλεφώνησε στον Τόμας για να του το πει. Έβρισκε τον Χένρικ πολύ ελκυστικό, και η αυθόρμητη γοητεία του την είχε επηρεάσει πολύ έντονα. Ως συνήθως, ο Τόμας υπέστη τις φλυαρίες της ερωτευμένης φίλης του.

Ο Τόμας ήθελε ανέκαθεν να μπει στην αστυνομία, ακριβώς όπως η Νόρα ήθελε ανέκαθεν να σπουδάσει νομικά. Εκείνη αστειευόταν ότι μόλις γινόταν υπουργός Δικαιοσύνης, θα τον διόριζε αρχηγό της αστυνομίας ολόκληρης της Σουηδίας.

Όταν γεννήθηκε ο Άνταμ, η Νόρα είχε σκεφτεί ότι εκείνος ήταν η προφανής επιλογή για νονός, αλλά ο Χένρικ ήθελε να το ζητήσει από τον καλύτερό του φίλο και τη γυναίκα του. Όταν ωστόσο γεννήθηκε ο Σίμον, η Νόρα επέμεινε ότι έπρεπε να γίνει νονός του ο Τόμας. Ήταν ακριβώς ο άνθρωπος πάνω στον οποίο μπορούσες να βασιστείς αν συνέβαινε κάτι στην ίδια ή στον Χένρικ.

«Έχω έρθει για δουλειά», είπε ο Τόμας με σοβαρό ύφος. «Άκουσες για το πτώμα στην άλλη πλευρά του νησιού;»

Η Νόρα έγνεψε καταφατικά. «Ακούγεται φοριχτό. Τώρα είχα πάει στο κολυμβητήριο με τον Σίμον, και όλοι για αυτό μιλούσαν. Τι συνέβη;»

Κοίταξε με αγωνία τον Τόμας.

«Σε αυτή τη φάση, δεν έχω ιδέα. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι το πτώμα ανήκει σε άντρα, και ότι βρέθηκε μπερδεμένο σε ένα παλιό ψαράδικο δίχτυ. Είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση, άρα πρέπει να έμεινε στη θάλασσα αρκετό καιρό».

Η Νόρα ανατρίχιασε κάτω από τη ζεστή λιακάδα.

«Φοβερό. Οπωσδήποτε θα ήταν ατύχημα, έτσι; Αδυνατώ να πιστέψω ότι θα μπορούσε να δολοφονηθεί ο οποιοσδήποτε εδώ στο Σαντχάμν».

«Θα δούμε. Πρέπει να το εξετάσει ο ιατροδικαστής πριν βγάλουμε συμπεράσματα. Ο άνθρωπος που το βρήκε δεν μπορούσε να μας πει πολλά».

«Πρέπει να σοκαρίστηκε».

«Ναι, τον λυπήθηκα. Κανείς δεν περιμένει να βρει ένα πτώμα όταν βγαίνει για τον πρωινό του περίπατο», είπε ο Τόμας μορφάζοντας.

Η Νόρα ξαναέβαλε τον Σίμον πάνω στο ποδήλατο. «Μπορείς να περάσεις όταν τελειώσεις; Είμαι σίγουρη ότι θα έχεις κερδίσει επάξια ένα φλιτζάνι καφέ», του είπε πειστικά.

Ο Τόμας χαμογέλασε. «Δεν ακούγεται κακή ιδέα. Θα προσπαθήσω».